

Τα ναρκωτικά υπόσχονται τον «παράδεισο» και τη φυγή από την υποτιθέμενη κόλαση της ζωής.

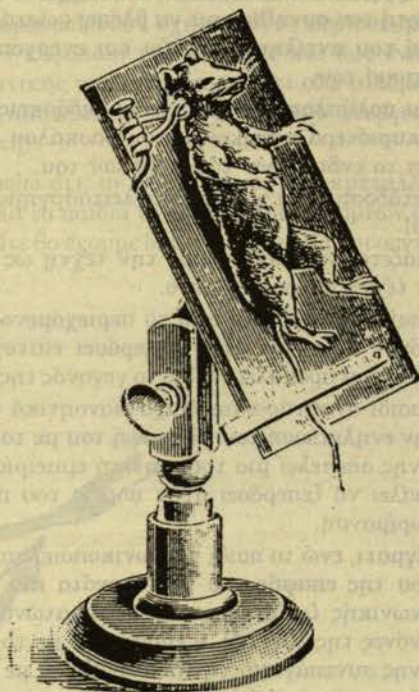
Τα απαγορευμένα ναρκωτικά διατίθενται σε όλο και πιο μεγάλες ποσότητες, σ' ένα κύκλο εγκληματικότητας που διαρκώς μεγαλώνει. Η καταστολή απέτυχε και δημιούργησε το παράνομο εμπόριο των ναρκωτικών και τις ομάδες που πλουτίζουν από αυτό. Δεν είναι εμπόριο ναρκωτικών, είναι εμπόριο «εγκληματικότητας», δεν πωλούνται ναρκωτικά, πωλείται «απαγόρευση». Τα οργανωμένα καρτέλ απειλούν την κοινωνική και πολιτική σταθερότητα σ' όλο τον κόσμο. Η αποτυχία της καταστολής μετέτρεψε ένα πρόβλημα προσωπικής επιλογής και υγείας, σε ένα δράμα με παγκόσμιες διαστάσεις. Η εγκληματικότητα που δημιούργησε απειλεί και την ασφάλεια του κοινού πολίτη. Υιοθετούνται, έστω και καλοπροαίρετα, οι ίδιοι άστοχοι νόμοι με εκείνους της ποιοαπαγόρευσης στις ΗΠΑ το 1919, που δημιούργησαν τους Αλ Καπόνε και Ντιλίτζερ. Και όταν οι νόμοι άλλαξαν φυσικά δεν έγιναν όλοι οι Αμερικανοί αλκοολικοί! Τέτοιου είδους νόμοι δεν προστατεύουν αυτούς που υποτίθεται ότι θα προστατεύαν. Οι εξαρτημένοι από τα σκληρά ναρκωτικά σπρώχνονται στην εγκληματικότητα και στις ασθένειες όπως το AIDS.

Οι περιστασιακοί χρήστες κινδυνεύουν με φυλάκιση, και γνωρίζουμε ότι θα βγουν από τη φυλακή πιο «εγκληματικοί», τι άλλο, ενώ οι εξαρτημένοι χρήστες καταφεύγουν στο έγκλημα για να εξασφαλίσουν τη δόση τους. Απαιτείται μια άλλου είδους σκέψη για την αντιμετώπιση του προβλήματος των ναρκωτικών πέρα από την καταστολή, μια άλλη δράση που να οδηγήσει στη δυνατότητα εφαρμογής μιας ανθρωπιστικής και κυρίως αποτελεσματικής πολιτικής.

Και αντί γι' αυτό ετοιμάζεται να ψηφιστεί στη Βουλή ένας νόμος που εκφράζει ξανά τον αυταρχισμό και την παντογνωσία της εξουσίας. Ένας νόμος που χρησιμοποιεί αυταρχική ποινική καταστολή, τόσο για τους εμπόρους, όσο και για τους χρήστες ναρκωτικών, και υπάγει τις θεραπευτικές κοινότητες στη γραφειοκρατική κρατική μηχανή καταργώντας την αυτοδιαχείριση της θεραπείας. Ο έντονος κατασταλτικός χαρακτήρας του νόμου, η σκληρότερη ποινική μεταχείριση του χρήστη, η έλλειψη σαφούς διάκρισης ανάμεσα στο χρήστη, τον διακινητή και τον έμπορο, είναι τα αρνητικά σημεία του. Και μην ξεχνάμε και ότι, ο τυπικός χρήστης είναι αναγκασιμύς να διακινεί κάποιες ποσότητες για να εξοικονομήσει χρήματα. Παρά τη χρεωκοπία παρόμοιων μεθόδων διεθνώς, τις ξαναεισάγει με βεβαία θύματα τους χρήστες και τις θεραπευτικές κοινότητες, και κερδισμένους τους μεγαλοεμπόρους, αφού προβλέποντας ακόμα και θανατική ποινή, αυξάνει το ρίσκο τους. Οι

μόνοι βεβαίως που συλλαμβάνονται είναι οι μικρέμποροι-χρήστες, τα «βαποράκια» που καταλήγουν ή στη φυλακή για να συνεχίσουν μετά την αποφυλάκιση τον ίδιο κύκλο, ή στο μοναχικό τους θάνατο.

Η βαθειά συντηρητική κοινωνία μας, αδυνατεί δυστυχώς να καταλάβει ότι το πρόβλημα των ναρκωτικών δεν είναι πρόβλημα μόνο ποινικό, αλλά κυρίως κοινωνικό, ότι οι χρήστες είναι απροσάρμοστοι και άρρωστοι, ότι πιο ένοχοι είμαστε όλοι εμείς που δημιουργούμε τις συνθήκες εκείνες που οδηγούν τη νεολαία στην

αναζήτηση του «τεχνητού παράδεισου», ότι οι εγκληματίες είναι μόνο εκείνοι που εκμεταλλεύονται αυτές τις συνθήκες για να πλουτίσουν. Τιμωρώντας με φυλάκιση τους χρήστες, τους κάνουμε περισσότερο εξαρτημένους από τα ναρκωτικά και τους οδηγούμε σε πιθανό θάνατο, ενώ κάνουμε πλουσιότερους εκείνους τους μεγαλεμπόρους που δεν συλλαμβάνονται ποτέ.

Τα αίτια που οδηγούν στην αύξηση των εξαρτημένων ατόμων από ναρκωτικά είναι και ψυχολογικά αλλά οφείλονται και στα ίδια τα κυκλώματα ναρκωτικών.

Τα πρώτα δημιουργούν ένα πρόσφορο κοινωνικό έδαφος πάνω στο οποίο παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο

(*) Ο Ν. Μαρκάτος είναι καθηγητής στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών και Πρύτανης του ΕΜΠ

τα παράνομα εμπορικά κυκλώματα ναρκωτικών, εξαπλώνοντας τη χρήση, διευρύνοντας την πελατεία τους και αυξάνοντας τα κέρδη τους.

Η μάχη πρέπει λοιπόν να δοθεί και στα δύο επίπεδα.

Το πρώτο επίπεδο απαιτεί Παιδεία. Μία Παιδεία όχι με τη στενή της έννοια, αλλά πλούσια σε ερεθίσματα και ουσιαστικές παροχές προς τον νέο, που θα καθιστά το χώρο της όμορφο και ενδιαφέροντα, ελεύθερο και ανεκτικό στις σχέσεις, τις δραστηριότητες και τη δημιουργική διάθεση της νεολαίας. Το ζήτημα αυτό δεν λύνεται όμως νομοθετικά, απαιτεί φαντασία και άλλου είδους κοινωνική ανάπτυξη. Το δεύτερο επίπεδο είναι στην αρμοδιότητα του νομοθέτη. Και το ερώτημα είναι: καταστολή ή ανάληψη του ελέγχου της χορήγησης ναρκωτικών από την πολιτεία; Η καταστολή απέτυχε γιατί ενδυναμώνει την εξουσία των εμπόρων μέσα από τους νόμους της αγοράς. Παράλληλα δημιουργεί τεράστιο κοινωνικό κόστος, δηλαδή αύξηση εγκληματικότητας, χρηματοδότηση του οργανωμένου εγκλήματος, συνωστισμό στις φυλακές, δαπάνες συντήρησης φυλακισμένων, θανάτους, διάδοση ασθενειών, AIDS κλπ, εξάπλωση του κοινωνικού ρατσισμού κατά των εξαρτημένων ατόμων.

Η δεύτερη λύση είναι και δύσκολη και επικίνδυνη. Η ελεγχόμενη διάθεση ναρκωτικών δεν σημαίνει διευκόλυνση ή αφαίρεση δισταγμών στη χρήση, ούτε ότι είναι ικανή από μόνη της να επιφέρει την απόλυτη πρόληψη. Αφαιρεί όμως το εμπορικό κίνητρο του κέρδους από τα παράνομα κυκλώματα. Κανένας σοβαρός άνθρωπος δεν υποστηρίζει την «ελεύθερη» διακίνηση των ναρκωτικών. Κανείς δεν είπε να πωλούνται τα ναρκωτικά ελεύθερα στα περίπτερα. Η ιδέα είναι να διαχωριστεί η χρήση από την εμπορία. Η χρήση είναι φαι-

νόμενο που αφορά τη δημόσια υγεία, η εμπορία είναι φαινόμενο δημόσιας απειλής και πρέπει να διωχθεί.

Το δεύτερο ζήτημα, είναι αυτό της εξάρτησης. Όλο το μάρκετινγκ των ναρκωτικών στηρίζεται στην μετατόπιση της εξάρτησης από την ουσία, σε εξάρτηση από τον έμπορο. Πρέπει να διαχωριστεί η εξάρτηση από την ουσία και να αντιμετωπιστεί ως πρόβλημα δημόσιας υγείας. Η χορήγηση πρέπει βεβαίως να γίνεται μόνο από ειδικά υγειονομικά κέντρα, από ειδικευμένο ιατρικό προσωπικό και μόνο σε εξαρτημένα άτομα, με επιτόπια ανάλωση των ουσιών. Έτσι ο εξαρτημένος αποσπάται από τα χέρια των εμπόρων.

Κατά τα άλλα, ένας νόμος πρέπει να απαγορεύει και τιμωρεί τη χρήση και την κατοχή όλων των ναρκωτικών.

Απαιτείται βεβαίως επιπλέον η ενεργοποίηση του πολίτη και των κοινωνικών φορέων και η ουσιαστική λειτουργία Ομάδων Πρωτοβουλίας Πολιτών σε δήμους και κοινότητες για την αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων. Τέλος απαιτούνται θεραπευτικά προγράμματα για χρήστες σε χώρους εκτός φυλακών.

Και παραμένει το κυρίαρχο ερώτημα.

Πώς θα αναπτύξει η σύγχρονη κοινωνία μας πνεύμα ανιδιοτέλειας και αλτρουισμού, αλληλοβοήθειας, κατανόησης, στοργής, ελεύθερης σκέψης και δημιουργίας; Ιδού το πρόβλημα.

Και ιδού το μήνυμα: «Παιδιά, ας το πάρουμε απόφαση. Ο παράδεισος δεν υπάρχει, ενώ η κόλαση φαίνεται να παρουσιάζει εξαιρετικές δυνατότητες βελτίωσης». Ας βάλουμε λοιπόν τις προσπάθειές μας να διορθώσουμε με τη δουλειά μας, την κατανόησή μας, τη συλλογική τητά μας αυτή την κόλαση και ας μην κυνηγάμε τον παράδεισο που δεν υπάρχει».

Επιστολές στον Πυρφόρο

Η σύνταξη του Περιοδικού, έλαβε 2 επιστολές από τον Διευθυντή του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ, **Βασ. Μακρίδη**, τις οποίες και δημοσιεύει. Και οι δύο, αφορούν άρθρα του 2-3 τεύχους του Περιοδικού. Η πρώτη αφορά το άρθρο του σπουδαστή Πέτρου Πολυμένη με τίτλο «Κάτι άλλαξε στο Πολυτεχνείο». Στην επιστολή του ο κ. Μακρίδης, με την περιφάνεια του δασκάλου εκφράζει τον θαυμασμό του για το συγγραφικό ταλέντο του Π. Πολυμένη, που είναι και μέλος του Θεατρικού Τομέα, και με πατρικό τρόπο διορθώνει το λάθος που έκανε -όχι εσκεμμένα- να παρουσιάσει τον Θεατρικό Τομέα του Πολυτεχνείου, αποτέλεσμα προσπάθειας 2-3

ατόμων και όχι δημιουργήματα του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ, στο οποίο και έχει ενταχθεί. Η επιστολή αυτή του κ. Μακρίδη αποτελεί παράλληλα και ένα «ιστορικό» της ίδρύσεως και λειτουργίας του Θεατρικού Τομέα ΕΜΠ. Η δεύτερη επιστολή του κ. Μακρίδη, αναφέρεται στις επιτιμοποιήσεις των κ. κ. Μ. Δερτούζου, Jean Marie Lehn και Α. Παπούλη και δίνει ένα συμπληρωματικό στοιχείο της προσωπικότητάς τους, που αφορά τόσο την αγάπη και τη γνώση της μουσικής Τέχνης, όσο και την πεποίθησή τους ότι ο πολιτισμός, και κυρίως η μουσική, είναι κοινωνική ανάγκη να διδάσκονται στα Πανεπιστήμια.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΜΠ

Με τίτλο (που άρεσε πολύ) «Κάτι άλλαξε στο Πολυτεχνείο» στη σελίδα 110 του 2-3 τεύχους του περιοδικού ΠΥΡΦΟΡΟΣ, δημοσιεύετε άρθρο του Φοιτητή κ. Πέτρου Πολυμένη.

Σημειώνω πως ένα τέτοιο εξαιρετικό ποιητικό γραπτό, σπάνια διαβάζει κανείς για τέτοιου είδους περιπτώσεις.

Θα ήθελα να γνωρίσω από κοντά -έμμεσα αλλά δεν τον βρήκα- τον κ. Πολυμένη να του σφίξω το χέρι και να τον συγχαρώ θερμά γιατί πράγματι έχει λογοτεχνική φλέβα.

Ο κ. Πολυμένης εκφράζει την ανάγκη του Φοιτητή για «παράθυρο ζωής» και «για κατανόηση αναλλοίωτων αξιών ζωής» και «να φανούν τα χρώματα της ίριδας στο στήθος μας...», και τελειώνει το υπέροχο αυτό γραπτό του με το βρέξιμο της καρδιάς από μια δροσοσταλιά...

Αυτή ακριβώς τη δροσοσταλιά σκέφτηκε το **Μουσικό Τμήμα ΕΜΠ** πριν από τρία χρόνια (1989) και **δημιούργησε Θεατρικό Τομέα** ο οποίος υλοποιήθηκε την Δευτέρα 26 Νοεμβρίου 1991, ώρα 7 το βράδυ, στην αίθουσα Τελετών ΕΜΠ(Πατησίων).

Αυτό φίλε Πέτρο Πολυμένη ήθελα να σου πω, ότι ο Θεατρικός Τομέας είναι δημιουργήματα του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ και όχι «Δύο-τρία παιδιά με θέληση και όρεξη κόλλησαν μία αφίσα και...»

Μικρό Ιστορικό του Θεατρικού Τομέα του Μ.Τ. ΕΜΠ

Ο Θεατρικός Τομέας δημιουργήθηκε τυπικά και εντάχθηκε σαν 9ος στους άλλους 8 τομείς του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ, και «καιροφυλακτούσε» την ευκαιρία για ενεργοποίησή του. Και τότε, σαν από μηχανής θεός, έρχεται ο Φοιτητής του Τμήματος Χημικών Μηχανικών **Κώστας (Άκης) Μητσούλης**, ο οποίος με πολύ ενθουσιασμό, με έντονη θέληση και διάθεση για εργασία, με διαβεβαίωσε ότι αν του ανέθετα τον Τομέα αυτό (ο ίδιος είχε σχετική πείρα σκηνοθέτη) θα κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για την επιτυχία του. Έτσι, το Μου-

σικό Τμήμα ΕΜΠ, ανέθεσε στον κ. Μητσούλη, την ευθύνη του Θεατρικού Τομέα του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ.

Έκτοτε, το Μ. Τ., προβαίνει στις εξής ενέργειες (για τις οποίες υπάρχει το σχετικό υλικό στο αρχείο μας).

Στις 10.11.91, το Μ. Τ. κυκλοφορεί αφίσα και προσκαλεί τους φοιτητές να συμμετάσχουν ενεργά στον Θεατρικό Τομέα.

Στις 26.11.1991, γίνεται η πρώτη συνάντηση. Προσλήθαν 60 περίπου Φοιτητρίες και Φοιτητές. Μάλιστα την ημέρα εκείνη, έκανε δοκιμή η ορχήστρα μας και, προς τιμήν των υποψηφίων του θεατρικού Τομέα, έπαιξε το βαλς του J. BRAHMS.

Στις 20.12.1991, το Μ. Τ., με έγγραφό του ζητάει από τον Πρόεδρο (κ. Πρύτανη ΕΜΠ) του Δ. Σ. της Φοιτητικής Δέσχης ΕΜΠ, χώρους για στέγαση και κυρίως να ενεργήσει να δοθεί στο Μουσικό Τμήμα το Θέατρο της Φοιτητικής Εστίας Ζωγράφου.

Τον Μάρτιο του 1992, ο Θεατρικός Τομέας του Μ. Τ. ΕΜΠ, κάνει αίτηση συμμετοχής στις εκδηλώσεις της Β' Πολιτιστικής Πανεπιστημιάδας.

Στις 4.2.1992, ο κ. Μητσούλης, μου απευθύνει ενημερωτικό υπόμνημα για τα έργα που προτείνει να παιχθούν στα πλαίσια της Πανεπιστημιάδας.

Κάτι άλλαξε λοιπόν στο Πολυτεχνείο.

Ενώνω κι εγώ τη φωνή μου και χρησιμοποιώντας κάποιες από τις υπέροχες φράσεις από το άρθρο του σπουδαστή Π. Πολυμένη, σας προσκαλώ μαζί του.

«Ελάτε 24 Οκτωβρίου 1992, στο θέατρο Φοιτητικής Εστίας Ζωγράφου, να δείτε αυτή την προσπάθεια του Θεατρικού Τομέα του Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ, μα πάνω απ' όλα σκύψτε κι αφουγκρασθείτε τον ψυχικό κραδασμό των Φοιτητών. Και τότε, καθώς η παράσταση θα ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια σας, ίσως μια δροσοσταλιά βρέξει την καρδιά σας».

Βασίλης Μακρίδης

Διευθυντής Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ

Η ΜΙΚΤΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΜΠ ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΤΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ

Στο περιοδικό ΠΥΡΦΟΡΟΣ (τεύχος 2.3) και στις σελίδες 90-95, αναφέρετε τις επιτιμοποιήσεις (αναγορεύσεις σε επιτίμους διδάκτορες ΕΜΠ) που έγιναν:

1. Για τον **Μιχάλη Δερτούζο** (στις 2.12.1991), 2. Για τον **Jean Marie Lehn** (στις 2.12.1991) και 3. Για τον **Αθανάσιο Παπούλη** (στις 25.5.1992).

Και οι τρεις εκδηλώσεις έγιναν στην αίθουσα Τελετών του ΕΜΠ. Στις τελετές αυτές, που τιμούν το πρώτο Τεχνολογικό Ίδρυμα της Ελλάδας, έλαβε μέρος η **Μικτή Χορωδία και Ορχήστρα του ΕΜΠ**, δίνοντας μια λαμπρότητα και δημιουργώντας ατμόσφαιρα κατάλληλη προς το περιεχόμενο της εκδήλωσης, εκτελώντας λίγα, απλά αλλά μεγαλόπνοια έργα μεγάλων μουσουργών.

Η Μικτή Χορωδία και Ορχήστρα του ΕΜΠ, «άνοιγε» και «έκλεινε» τις εκδηλώσεις καταχειροκροτούμενη από το επιστημονικό, ως επί το πλείστον, ακροατήριο και κυρίως από τους ίδιους τους τιμώμενους, για τους οποίους έχω να προσθέσω ότι και οι τρεις αναφέρθηκαν στις ομιλίες τους, στον πολιτισμό και κυρίως τη θέση του μέσα στα Πανεπιστήμια και περισσότερο στα Τεχνολογικά Ιδρύματα, όπως είναι το Μ.Ι.Τ., το Ε.Μ.Π. κ.ά.

Όπως αναφέρετε στο Περιοδικό, ο Μ. Δερτούζος στη σφαιρική του μόρφωση, μεταξύ άλλων είναι Πρόεδρος της BOSTON CAMERATA σε πολύ παλαιά μουσική και ο ίδιος παίζει ερασιτεχνικά **κάθετο φλάουτο**. Η ομάδα αυτή έχει ήδη εκδώσει 40 δίσκους και CD.

Ιδιαίτερα ο κ. Δερτούζος, αναφέρθηκε στην ανάγκη της προσέγγισης των φοιτητών στο θαυμάσιο κόσμο της Μουσικής!

Στο άρθρο παραλήφθηκε να αναφερθεί ότι ο Jean Marie Lehn, είναι ερασιτέχνης μεν αλλά καταπληκτικός **πανίστας**. Αυτό βεβαίως δεν αναφέρθηκε από κανένα, ούτε από τον ίδιο, αλλά μετά το πέρας της τελετής με πλησίασε, μου έσφιξε το χέρι και αφού με ευχαρίστησε μου ζήτησε την άδεια να καθίσει στο πιάνο. Μείναμε -όσοι είμαστε γύρω του- άναυδοι με την εκτέλεση των διαφόρων μουσικών έργων, που έπαιξε.

Ο κ. Αθανάσιος Παπούλης σε πολλά μέρη της ομιλίας του, τόνισε ιδιαίτερα την ανάγκη της παρακολούθησης μαθημάτων πολιτισμού από τους φοιτητές και κυρίως της Μουσικής, από τους φοιτητές των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων.

Σας ευχαριστώ για την φιλοξενία

Βασίλης Μακρίδης
Διευθυντής Μουσικού Τμήματος ΕΜΠ

ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ «ΘΥΜΑΤΑ»

της Ευγενίας Γ. Κουτσουλιέρη*

Μία από τις ανειλημμένες οικογενειακές υποχρεώσεις, είναι να βλέπω το θείο Χαρίλαο, κάθε 3 μήνες περίπου, γιατί εδώ που τα λέμε, δεν αντέχεται να τον βλέπεις πιο σύντομα. Είναι μία επίσκεψη καθ' όλα κουραστική, μιάς και έχει τη συνήθεια να κριτικάρει τα πάντα και να τα βρίσκει από άσχημα μέχρι άθλια.

Ντύθηκα λοιπόν όσο πιο σεμνά μπορούσα, ανασύροντας από τη ντουλάπα το παραδοσιακό μου ένδυμα για τέτοιες περιπτώσεις, ήπια καλού-κακού και δύο χάρπια για τον νοκοκέφαλο και πήγα.

Παρά το βλοσυρό ύφος του, κάτω από τα τεράστια φρύδια του, που έχει αποτυπωθεί με μεγάλη επιτυχία μόνο στον αητό του MAPPET SHOW, με υποδέχθηκε με τόση εγκαρδιότητα και χαμόγελα, που μου φάνηκαν ύποπτα.

— Πέρασε μέσα. Τι είναι αυτά που φοράς; Σε παρέλαση θα πας;

Εκείνη τη στιγμή μούρθε να τον χτυπήσω αλλά θυμήθηκα το ανεφάρμοστο ολόγκαν της τηλεοράσεως «μην ξεχνάτε τα περιήφανα γηρατειά» και έδωσα τόπο στην οργή. Και είχα πολλή οργή ομολογουμένως, διότι για χάρη του ερχόμενου όλο το δρόμο τοίχο-τοίχο μήπως και με πάρει είδηση κανένα μάτι, και άντε να εξηγήσεις μες το καλοκαίρι ότι δεν κάνεις πρόβες για το καρναβάλι των Πατρών.

Μπήκα μέσα και κάθισα στη συνηθισμένη μου θέση.

— Θέλεις κανένα ουϊσκάκι;

Ήταν η δεύτερη κατακέφαλη, μέχρι που άρχισα να κοιτάζω γύρω μου μήπως και μπηκά σε άλλο σπίτι.

Σκέφτηκα πως ίσως του τελείωσαν οι κουραμπιέδες που με κερνούσε συνήθως, και κατά βάθος χάρηκα και άρπαξα την ευκαιρία να πω κάτι τονοτικό για να τον αντέξω.

Μου' φερε το ουϊσκι, πήρε κι αυτός ένα δικό του και πάνω που τσιμπώμουν με τρόπο, για να σιγουρευτώ ότι δεν κοιμάμαι, έβαλε τα γέλια, κάτι γέλια μπάσα, δυνατά, που νόμιζα για μια στιγμή ότι άκουσα τα κρύσταλλα του πολυελαίου να συγκρούονται.

— Έτσι πρέπει να ζει κανείς. Όπως του αρέσει.

— Μα εσείς λέγατε άλλα πριν 3 μήνες, τόλμησα να του πω.

— Σαχλαμάρες. Η ζωή είναι μία. Γιατί να γκρινιάζουμε; Όλα πρέπει να τα παίρνουμε από την εύθυμη πλευρά τους.

Πάλι σκέφτηκα ότι με παρασύρει για να συμφωνήσω, ώστε να έχει την ευκαιρία να μου τα ψάλλει μετά.

— Τι με κοιτάς έτσι; Νομίζεις πως τρελλάθηκα; Αμ δεν τρελλάθηκα. Είμαι μια χαρά, όσο τουλάχιστον και όλοι οι άλλοι. Ένας φίλος μου γιατρός μου άνοιξε τα μάτια. Ας είναι καλά. Τι νευριάζεις, μου έφτε. Τι τρώγεται με όλα; Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να αρρωστήσεις. Θα πάθεις κανένα έμφραγμα, θα σου' ρθει κανένα εγκεφαλικό και εις υγείαν το κορβίδο θα πούνε όλοι. Άσε που αν είσαι γκρινιάρης θα χαρούνε και με το θάνατό σου... Το σκέφτηκα λοιπόν κι εγώ και λέω. Πόσα χρόνια μου μένουν; Ας κάνω χάζι και ας το διασκεδάζω.

Προσπάθησα να μην τον διακόψω έτσι φόρα που είχε πάρει. Προτίμησα να απολαύσω το ουϊσκι μου στο σπίτι των κουραμπιέδων. Στο κάτω-κάτω ή εγώ κοιμόμουν ή εκείνος παραμιλούσε στον ύπνο του.

— Βλέπεις απεργίες τα λεωφορεία; Μεγάλος χαβαλές. Μου θυμίζει τα πολεμικά Παναθήναια. Κάθε μέρα επιστράτευση. Να μαθαίνει ο κόσμος. Δεν έζησαν όλοι τον πόλεμο. Άμα δηλ. τύχει κάτι, τι θα κάνει; Να μην ξέρει πως ανεβαίνουν σ' ένα στρατιωτικό όχημα; Τώρα θα μου πεις ότι ξεφτυλίζουμε και την επιστράτευση. Άλλο να κινδυνεύει η χώρα και να πάμε όλοι στα σύνορα, και άλλο να τρέχουμε στο Κουκάκι αγκαλιά με τους σμηνίτες.

— Έχω κι εκείνη την αδερφή μου, τη θεία σου. Τόσα χρόνια δεν παντρεύτηκε, κλεισμένη εδώ μέσα δεν έλεγε να ξεμυτίσει. Μόλις άκουσε το γιατρό, πήρε τους δρόμους κι αυτή. Ντύνεται, στολίζεται και πρωί-πρωί αρχίζει τα δρομολόγια. Κηφισιά-Πειραιάς. Εσχές έκανε 7 φορές την διαδρομή. Ήρθε με μία μύτη κατακόκκινη από τον ήλιο. Πού ήσουν, τη ρώτησα, γιατί είχα αρχίσει να ανησυχώ. Στη θάλασσα, μου απάντησε. Τσάμπα είναι. Τι σε πειράζει εσένα; Τόσα χρόνια με' χεις δούλα εδώ μέσα. Άσε να βγω και λίγο. Ύστερα το ξέρεις πως έχω αδυναμία στο ναυτικό. Ο Κλεάνθης μου ήταν Καπετάνιος...

Ξέρεις, ο Κλεάνθης ήταν ο πρώτος της έρωτας. Αυτός έφυγε. Το κουσούρι της έμεινε. Αν έχεις Θεό. Κάθε μέρα διαβάζει με μανία πότε θα απεργήσουν και τα πλοία, για να πάει με πολεμικό στη Σαλαμίνα. Η απέναντι πάλι, άλλη αυτή. Έχει αδυναμία στους καταδρομείς. Κι αυτή πρωί-πρωί στους δρόμους. Δεν μπορώ να καταλάβω. Επειδή επιτάζανε όλες τις σακαράκες,

(*) Η Ε. Κουτσουλιέρη είναι από τους υπεύθυνους σύνταξης του περιοδικού

νομίζουν ότι τις πιάνει κι αυτές ο νόμος; Πάντως όπως και να το κάνουμε, μπράβο στους απεργούς που δεν το βάζουν κάτω, μπράβο και στο λαό που αποδέχεται όλες τις «εναλλακτικές» λύσεις και είναι τόσο υπάκουος, ώστε να κυκλοφορεί με όποιο μέσο βγαίνει στους δρόμους. Άσε που αθλούνται όλοι. Γι' αυτό και οι αρμόδιοι δεν επιχειρούν να κόψουν την άθληση του λαού, ύστερα μάλιστα και από τα χρυσά μετάλλια που πήραμε στην Ολυμπιάδα. Αν υπήρχε αδιαφορία των αρμοδίων προς την σωματική υγεία θα στέλνανε το καμιόνι να μας μεταφέρει; Όχι βέβαια. Το λεωφορείο είναι ένα συνηθισμένο μέσο. Μπαίνεις, κάθεσαι, κατεβαίνεις 2 σκαλάκια κι αυτό είναι όλο. Το καμιόνι όμως είναι πολλαπλόν άθλημα, δέκαθλο ας πούμε.

Πρέπει να ξέρεις ορειβασία, πρέπει να ξέρεις ισοροπία, πρέπει να ξέρεις και άλμα. Θα μου πεις δεν έχει πολλές θέσεις για να καθίσει κανείς. Πώς δεν έχει; Κάθεται ο ένας πάνω στον άλλο, και είναι και δεμένοι και με σκοινί, μήπως και ξεφύγει κανείς στην άσφαλτο. Σε κάθε φρενάρωμα αγκαλιάζονται όλοι και έτσι αποκτάται και κοινωνικότητα και οικειότητα, και ότι ήθελε προκύψει... Γι' αυτό σου λέω. Γιατί να διαμαρτύρεται κανείς; Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι οι αρμόδιοι φροντίζουν για όλα, γι' αυτό και τους έχουμε αρμόδιους. Άσχετα αν εμείς δεν μπορούμε να καταλάβουμε ότι όλα γίνονται για το καλό μας.

Σταμάτησε για λίγο το μονόλογο, ρούφηξε μια γερή γουλιά από το ουίσκι και έσκασε ξανά στα γέλια, δοκιμάζοντας την αντοχή του πολυελαίου.

Αμ η ΔΕΗ; Που το βάζεις αυτό; Μας βάλαν με το ζόρι να ακούμε τις ειδήσεις για να δούμε πότε θα κοπεί

το φως. Άλλη καινοτομία κι αυτή. Η Πολιτεία μας ειδοποιεί, πότε δεν θα έχουμε το ηλεκτρικό που πληρώνουμε, και μεις κάνουμε σαν παλαβοί από τη χαρά μας έτσι και κοπεί το πρωί στην περιοχή μας, και όχι βράδυ για να μην κουτουλάμε. Έγινε ειδηση κι αυτό και μεις με τα μπλοκάκια στο χέρι σημειώνουμε και αν δεν προλάβουμε, γιατί δεν ξέρουμε και στενογραφία, βλέπουμε και τις ειδήσεις του άλλου καναλιού για να τεσκάρουμε αυτά που γράψαμε. Και ύστερα τοιμάζουμε κεριά και λαμπάδες να... αναστήσουμε. Ωραία πράγματα. Βγαίνουμε στο δρόμο και δεν βλέπουμε τίποτα. Τις προάλλες είχα ξεχάσει το φακό και έστριψα πριν από τη γωνία. Επί μία ώρα έβλεπα πολύχρωμα άστρα. Αλλά όταν κρατάω το φακό είμαι κανόνι. Ούτε οι ταξιθέτριες στο Σινεάκ δεν με φτάνουν. Έχει κι αυτό το γούστο του όμως. Ποτέ δεν φανταζόμουνα ότι θα παίζαμε όλοι κομπάρσοι στα «κόκκινα φανάρια». Άσε το άλλο. Πας στην Τράπεζα να πάρεις τα λεφτά σου. Τι τα θέλεις; Να τα σπαταλήσεις. Ε όχι. Δεν στα δίνουν. Αν είσαι άμυαλος εσύ και κάνεις σπατάλες, κάποιος πρέπει να σε σταματήσει. Θα μου πεις ότι τα λεφτά είναι δικά σου. Ε και λοιπόν, ποιος σου είπε ότι μπορείς να παίρνεις ότι είναι δικό σου; Δεν γνωρίζεις ότι η υπίστη αρετή είναι να δίνεις ότι είναι δικό σου; Όλα από ένα κράτος περιμένεις να στα διδάξει;

Ολόκληρος Πρόεδρος της Δημοκρατίας βγήκε και είπε ότι δεν υπάρχει λογική σε όσα γίνονται. Εγώ τι να πω πέραν αυτού; Εγώ θα ψάξω να βρω λογική; Εγώ έχω αναλάβει άλλα καθήκοντα... Μ' έχουν και κρατάω το φανάρι!!!